

ΕΤΟΣ Ι'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1877 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΑΡΙΘ. 117.

Συνδρ. έτησια 'Αθηνών Δρ. 1.—
 " " 'Επαρχιτών » 1.20
 " " 'Εξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Ερ δδϛ' Ερμου αριθ. 244.

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ ἐφημερίς τῶν «Παιδῶν» ἀνευ προπληρωμῆς.

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ

Ὁ Ἀπόλλων ἦτο ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος, υἱὸς δὲ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Λητοῦς θυγατρὸς τοῦ Κοίου ἐνὸς τῶν Τιτάνων. Ἡ Ἥρα μαθοῦσα τὰς σχέσεις τοῦ Διὸς μετὰ τῆς Λητοῦς, ἐξωργίσθη καὶ ἠνάγκασε τὴν γῆν νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι οὐδαμοῦ ἤθελε χορηγήσει ἄσυλον εἰς αὐτήν. Ὁ Ποσειδῶν ὁμως συμπαθήσας ὑπὲρ τῆς καταδικωμένης Λητοῦς παρήγαγεν ἐκ τῆς θαλάσσης τὴν νῆσον Δῆλον, ἥτις ὑπὸ τὰ ὕδατα κεκρυμμένη δὲν μετέσχε τῶν ὀρέων τῆς Γῆς. Ἐγέννησε δὲ ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν ὑπὸ τὴν σκιὰν Φοίνικος. Πρῶτῃ ἐγεννήθη ἡ Ἀρτεμις, ἥτις καὶ ἐβοήθησε τὴν μητέρα τῆς εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος αἱ νύμφαι παρέλαβον αὐτὸν καὶ ἔλουσαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἥ δὲ Θέτις τῷ ἔδωκε νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν.

Ὁ Ἀπόλλων ἦτο ὁ θεὸς τῆς καλλονῆς καὶ τῆς χάριτος. Ὡς ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς Ἀφρο-

δίτης παρίσταται ἡ καλλονὴ τῆς γυναικὸς, οὕτως ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Ἀπόλλωνος παρίσταται ἡ ὠραιότης τοῦ ἀνδρός. Προσέτι ἦτο καὶ ὁ θεὸς τῆς ποιήσεως καὶ διὰ τοῦτο οἱ ποιηταὶ ἐπικαλοῦνται αὐτὸν καὶ ζητοῦσι τὰς ἐμπνεύσεις του.

Σημειώσεις Συντάκτου 'Εφ. Παιδῶν.

Ἐν τῇ παρούσῃ σελίδι εἰχομεν ἐτοιμὴν νὰ θέσωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς γενικῆς χαλαρώσεως τῶν ἡθῶν, ἐνομίσαμεν συμφερώτερον διὰ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας νὰ τὴν παραλείψωμεν, ἐλπίζοντες, ὅτι οὕτως ὑπηρετοῦμεν κάλλιον τὰ συμφέροντα αὐτῶν.

ἦτο καὶ ὁ θεὸς τῆς μουσικῆς καὶ προστάτης τῶν Μουσῶν. Ἦτο ἐπίσης καὶ ὁ προστάτης τῶν ὠραίων τεχνῶν, καὶ διὰ τοῦτο πάντες οἱ ἔξοχοι ἐπὶ τῇ μουσικῇ, τῇ ἀγαλματοποιίᾳ καὶ τῇ ἱατρικῇ ἐνομιζοντο τέκνα τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἄλλ' ὁμως ἂν καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐθεωρεῖτο τοιοῦτος, τινὲς ἐτόλμησαν νὰ διαμφισβητήσωσι τὰ προτερήματα ταῦτα καὶ νὰ τὸν προκαλέσωσιν εἰς διαγωνισμόν. Οὕτως ἐπροκάλεσεν αὐτὸν εἰς διαγωνισμόν ὁ θεὸς Πᾶν, ὅστις ἦτο δεινὸς εἰς τὸ παίζειν τὸν αὐλόν. Ἡ κρίσις ἀνετέθη εἰς τὸν βασιλέα τῆς Λυδίας Τρῳῶλον, ὅστις καὶ ἀπέδωκε τὰ πρωτεῖα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀλλὰ τὴν κρίσιν ταύτην κατέκρι-

νεν ὁ βασιλεὺς τῆς Φρυγίας Μίδας, ὅστις ἦτο παρών. Ὁ Ἀπόλλων ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο ἐ-

τιμώρησε τὸν Μίδαν δοὺς εἰς αὐτὸν ὧτα ὄνου.

Ἡ ἀποτυχία τοῦ Πανὸς δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν Μαρσίαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδίδετο ἡ εὐρεσις τοῦ αὐλοῦ. Ὁ Ἀπόλλων νικήσας καὶ τὸν αὐθαδὴ Μαρσίαν ἐξέδαρε ζῶντα καὶ ἐκρέμασε τὸ δέρμα του ἐν τινι σπηλαίῳ. Ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Μαρσίου ἐσχηματίσθη ποταμὸς ὁ ἀπ' αὐτοῦ Μαρσίας ὀνομασθεὶς, τοῦ ὁποῖου τὰ ὕδατα ἦσαν κοκκινωπά. Διὰ τῆς τιμωρίας ταύτης τοῦ Μαρσίου οἱ ἀρχαῖοι ἤθελον νὰ παραστήσωσιν, ὅτι ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ ἦναι αὐστηρὰ καὶ ἀδυσώπητος.

Ὁ Ἀπόλλων ἦτο καὶ δεινὸς τοξότης. Διὰ τῶν βελῶν του ἐφόρνευσε τὸν τρομερὸν ὄφιν Πύθωνα, ἐξ οὗ καὶ Πύθιος ὠνομάσθη καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης ταύτης ἐτελοῦντο ἐν Δελφοῖς κατὰ τετραετίαν οἱ περίφημοι Πυθικοὶ ἀγῶνες.

Εἰς τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπεδίδοντο οἱ ἀφνίδιοι καὶ πρόωροι θάνατοι τοῦ ἄρρενος φύλου καὶ πᾶσαι αἱ λοιμικαὶ ἀσθένειαι.

Ὁ Ἀπόλλων ἐθεωρεῖτο ὡς ἐξεικονίζων τὸν ἥλιον καὶ ὡς τοιοῦτος ἐζωγραφεῖτο καθήμενος ἐπὶ ἄρματος φωτοβόλου, συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. Ὡς θεὸν δὲ τῶν ὡραίων τεχνῶν εἰκονίζουσιν ὡς νέον γυμνὸν, εὐειδέστατον, ῥωμαλέον, φέροντα ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς στέφανον δάφνης, διὰ δὲ τῆς χειρὸς κρατοῦντα λύραν.

Ἡ παρούσα εἰκὼν ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Βελθεδέρε εὐρεθέντος τῷ 1503 ἐν Ἰταλίᾳ. Παριστᾷ δὲ τὸν θεὸν, ἀμέσως μετὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος, στηριζόμενον ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, περὶ τὸ ὁποῖον στρέφεται ὄφιν, σύμβολον τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καταβαλλομένων δυνάμεων τοῦ σκότους. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ φέρει τὴν αἰγίδα, σύμβολον τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης, ἢ κατ' ἄλλους τὸ τόξον.

Ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἦσαν ἡ δάφνη, ὁ κύκνος, ὁ δελφίν, οἱ τέττιγες, ὁ κόραξ, ὁ πετεινός, ὁ λύκος καὶ ἄλλα.

Τόποιοι ἀφιερωμένοι τῷ Ἀπόλλωνι ἦσαν οἱ Δελφοὶ, ὅπου ὑπῆρχε καὶ τὸ περίφημον μαντεῖον, ἡ Δῆλος, ἔνθα ἐγεννήθη, ὁ Ἑλικὼν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου διετίβον αἱ Μοῦσαι καὶ ἄλλοι.

Σημ. Σ. Ἐφ. Παιδων. Παρέχοντες εὐχαρίστως φιλοξενίαν εἰς τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐπιτυχῇ μεταφράσιν τῆς ἐπιστέλλοντος Κ. Γ. Κ. εἰς τὰς στήλας τῆς Ἐφ. τῶν Παιδων, τὸν παρακαλοῦμεν πρῶτον μὲν νὰ γράψῃ εἰς γλῶσσαν χαμηλοτέραν, διότι ἡ Ἐφ. τῶν Παιδων εἶναι διὰ τὰ παιδιὰ ὅλων τῶν τάξεων τῆς

κοινωνίας, δεύτερον νὰ μᾶς γνωστοποιήσῃ τὸ ὄνομα του—διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἤμεθα ἐν ἀγνοίᾳ τῶν προσώπων, ἅτινα συνεισφέρουσιν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς Ἐφ. ταύτης· τὸν συγκαίρομεν δὲ ἐκ μέσης καρδίας διὰ τὴν πρὸς τὰ καλὰ αὐτοῦ ἔφεισιν καὶ τῷ εὐχόμεθα μεταχειτέραν χρησιμότητα εἰς τὸ μέλλον.

Ἀθῆναι τῇ 30 Ἰουλίου 1877.

Πρὸς τὸν συντάκτην τῆς
«Ἐφημερίδος τῶν Παιδων».

Ἀξιότιμε Κύριε,

Ἦμην δεκαετῆς, ὅτε ἀγγελία τις περιῆλθεν εἰς χεῖράς μας, ἀγγέλλουσα τὴν ἐκδοσιν ἐφημερίδος συντασσομένης διὰ παιδιὰ. Μετὰ τὴν ἀγγελίαν εἰς χεῖρας καὶ πρὶν ἔτι ἀποπερατώσω τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς ἔτρεξα πρὸς τὸν ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ εὐρισκόμενον ἤδη πατέρα μου καὶ θερμῶς παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ συνδράμῃ τὸ ἔργον.

Διὰ νὰ μὴ μακρηγορῶ, λέγω μόνον ὅτι δεκαετηρὶς ἔκτοτε παρήλθεν, καθ' ἣν τακτικῶς ἐλάμβανον τὴν ἐφημερίδα ταύτην, καὶ σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ αὐτὴν ὁ ἀδελφός μου. Ἐκτὸς δὲ τῆς μεγίστης ὠφελείας, ἣν ἀπέκτησα κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, νεανίας τώρα, δὲν διστάζω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καὶ νῦν ἔτι πολλάκις, φιλαναγνώστης ὡς εἶμαι, ἀναγινώσκων τὴν ἐν λόγῳ Ἐφημερίδα, πολλὰς ἐξ αὐτῆς ὠφελίμους ἀρούραι γνώσεις. Πρὸς ἐλαχίστην δὲ ἀντιστάθμισιν τῆς ὠφελείας ταύτης, ἐνόμισα ὅτι ἡδυνάμην καὶ γὰρ ἐνίοτε νὰ συνεισφέρω τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὃν ἡ Ἐφημερίς σας προτίθεται.

Κύριε συντάκτα, πολλοὶ ἐνταῦθα περιφρονούντες τὰς μεταφράσεις, προσπαθοῦσιν, ἂν ποτε γράψωσί τι, νὰ ἦναι, ἢ τοῦλάχιστον νὰ φανῇ ὅτι εἶναι, γέννημα τῆς ἰδίας αὐτῶν κεφαλῆς καὶ ἀπόρροια τῶν γνώσεών των. Δὲν κατακρίνω αὐτούς· ἕκαστος ἔχει τὰς ἰδέας του· λέγω μόνον ὅτι ἔχω τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν νὰ μὴ συγκαταλέγωμαι μεταξὺ ἐκείνων. Νομίζω ὅτι πολὺ ὠφελιμώτερος ἔσομαι μεταδίδων ὅσα καλὰ καὶ ὠφέλιμα ἀπαντῶ εἰς ξένους συγγραφεῖς, ὢν τὰ ἐνδοξὰ ὀνόματα εἶναι τὸ ἄριστον ἐχέγγυον ὑπὲρ τῆς ἀδιστάκτου παραδοχῆς τῶν σκέψεών των, παρ' ἡμῶν τοῦλάχιστον, τῶν καθορώντων τὴν ἡμετέραν σμικρότητα ἀπέναντι τοῦ ὕψους ἐκείνων.

Ὑπὸ τοιούτων σκέψεων δρῶν μένος, ἀπεφάσισα, τῇ ὑμετέρᾳ βεβαίως συγκαταθέσει, ἀπανθίζων τὰ μᾶλλον ταῖς ἀρχαῖς τῆς ὑμετέρας Ἐφημερίδος συνάδοντα τεμάχια νὰ πέμπω ταῦτα ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὡς καὶ ἄλλοτε,